

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Archontio. 76.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

λατρείαν ἡμῶν· ὃ γὰρ ἱερεῦσι μόνοις
 γραφῶν, ὡς ἠγγή, ἐπέσειλε ταῦτα,
 ἀλλ' ὀλοπλήρῳ ἐκκλησίᾳ. ἕκασον γὰρ
 ἑαυτῶ ἐν τῷ τῷ μέρει ἱερέα εἶναι
 προσέταξεν. εἰ δὲ τοὺς ὑπηκόους ἡ ἀ-
 γνεία ἱερέας χειροτονεῖ, ἢ λαγνεία δη-
 λοῦσι τοὺς ἱερέας ἀποχειροτονεῖ. καὶ
 τοῦτο μὲν οἱ θεομοὶ ἀφ' ἑαυτῶν γί-
 νεται δὲ τῷτο ὃ πάντῃ. δι' ἃς δ' αἰτίας
 οὐκ ἐμὸν λέγειν. οἱ δὲ τὴν θέαν ἱερα-
 σιῶν ἐπιμύει, καὶ τῆς προσεδρίας
 ἀξίως τετυχεῖσθε, εἰ καὶ τὴν τοῦ
 σώματος ἀγνείαν φυλάξοιεν, ὅταν
 ἱερεῶν εἶσιν ἱερώτεροι. ὡσαύτω γὰρ ὅτι
 παλαιῶς ἀφ' ἑαυτῶν ἱερέων οὐκ ἐξέλι-
 θεν, εἰ μὴ τοῖς ἱερεῦσι μόνοις. ἐν δὲ τῷ
 ῥῶ τῷ πᾶσι, πάντες πρόποσι πινά ἱε-
 ρασιῶν ἐπιμύει. ἕκαστος γὰρ τὸ προσ-
 ἕτασι ἔθουε. ὅτω καὶ ὅτι τῆς χυμῆς ἢ
 ἀφ' ἑαυτῶν, ἔχουσι μὲν κατ' ἐξείρη-
 τον τὴν ἱερασίαν τῆς ἀναμάρτηθ ἁ-
 γίας, οἱ ἔξουσι ταῦτῃ προσεγγεῖν.
 ἕκαστος δὲ οἰκείθ σώματος ἱερέας κεχρ-
 ῶτόνται, ὃ καὶ ἡ ἀχειροτόνητος ὅτι
 πιδόθῃ τῇ τῆς ὑπηκόων ἀρχῇ, ἀλλ'
 ἵνα τῆς κακίας ἀρξῆς, τὸ σῶμα τέμε-
 ρος ἢ ἱερόν τῆς ἀγνείας κατασκευάσθ.

Ἀρχοντίῳ πομπηομήνῳ.

Εἴ οικας τῶ νομοθέτῃ Μωσέως, μήτε
 τὴν σοφίαν, ἢ ἔλαβε πᾶσι τῶ θεῶ,
 κεχωρηκέναι. μήτε τὴν ἀγνοίαν τε-
 θυρεκέναι, ἀλλὰ τοσοῦτον αὐτῶ ἀπο-
 λελεῖσθαι τῆς μεγαλονοίας, ὅσον καὶ
 τῆς πολιτείας. ὃ γὰρ, ὡς δέον, πᾶς
 μὴ εἰς τὴν γάμων θεομὸν πᾶσι νο-
 μῶσας ἐκβάλλειν, ἀλλὰ μείζον καὶ
 ἀργαλέωτερον βυβλόμωρος ἀναστῆλαι
 κακίαν, τὸ ἔλαττον οὐκ ἐθέσειεν, ἀλλ'
 ἐπέτησαν. ὃ μόνον κρείττονα κείνας
 τῆς λαθραίας παρ' αὐτῶν ἢ πολυ-
 θεῖσθαι μοιχείας. ὃ γὰρ αὐτῶ ἀκνησαίαις
 ἀλλήλων χεῖραθαι γυναιξὶ τὸ φανε-
 ρὸν γάμων. ἀλλὰ καὶ ἀμεινον ἡγί-
 αμωρος ἐκβληθῆναι αὐτῶ ἐξω, ἢ σφα-

vestrum. Non enim ad Sacerdotes solos
 scribens, ut ipse existimas, hæc ipsis man-
 dabat, sed vniuersæ Ecclesiæ. Vnumquem-
 que enim ipsorum hac in parte Sacerdotē
 esse iussit. Quòd si castitas & pudicitia
 subditos Sacerdotes creat, libido procul-
 dubio ac lasciuia Sacerdotib⁹ dignitatem
 abrogat. Atque hoc quidem leges & Ec-
 clesiastica instituta sanciant: verum haud
 admodum tamen istud fit, quam autē ob
 causam, non est meum commemorare. At
 verò, qui diuino Sacerdotio redimiti, ac
 præfecturam dignè consecuti sunt, si cor-
 poris quoque castitatem custodiant, verè
 plusquam sacrosancti sunt. Vt enim in ve-
 teri Testamento Sacerdotij munere fungi
 exceptis Sacerdotibus nemini licebat, Pa-
 schæ tamē tempore omnes Sacerdotij ho-
 nore afficiebantur (vnusquisque enim pe-
 cudem immolabat) se etiam in nouo ac
 successionis experte, seiunctim quidem, ac
 velut prærogatiuæ nomine, incruentæ vi-
 ctimæ sacrificium ij habent, quibus illud
 offerre cōcessum est: at interim vnusquis-
 que corporis sui Sacerdos creatus est: non
 vt citra ordinationē & institutionem sub-
 ditorum imperium arripiat, sed vt vitiiis
 imperans, corpus suum castitatis delu-
 brum aut templum efficiat.

Archontio. 76.

Diuiinarum legū interpretis Moſis, nec
 sapientiam, quam à Deo accepit, animo
 concepiſſe, nec mentem eius indagasse vi-
 deris: verum tantū ab eius mentis magni-
 tudine, quantum à vitæ probitate remotus
 eſſe. Non enim, tanquam eas, quæ matri-
 monij legem minimè violarunt, eiecere o-
 porteret, sed vt maius & grauius malum
 reprimeret, minus malum non quidē lege
 fanxit, sed permisit: quòd videlicet non
 modò existimaret furtiuo adulterio, quod
 ipsis alioqui committeretur (neque enim
 alij aliorum vxoribus abuti dubitassent)
 apertum matrimonium: sed etiam præsta-
 bilius esse diceret, eas foras extrudi, quàm
 domi obtruncari. Disiunxit enim eos, qui

coniunctè viuere minimè poterant. Nam qui Prophetarum cruorè degustarant, ne vxoribus quidem, quibus infensi fuissent, pepercissent: nec qui ipsum Legiflatorem apertè persæpe interficere tentauerat, quominus illas aut perspicuè aut dolo atque astu necarent, aut adulterij arcesserèt, sibi temperassent. Quocirca vt maius & atrocius malum reprimeret ac prohiberet, minis non tam edixit, quàm permisit. Quod autem non temerè de sapientissima illa mente cõiiciam, tum hinc liquet, quòd Prophetæ ipsos vt cruoris siti flagrantes, atque aliena connubia perfodientes, apertissimis verbis accusent: tum etiam maximè ex eo, quod dicturus sum. Christus enim cùm in terrâ venisset, atque ipsi hæc quæstio proposita fuisset, non modò Mosem non reprehendit, sed etiam ipsum purgavit, culpam nimirum in eos vertens, propter quos ipse quoque, id quod naturæ congruebat, negligere, atque vxoris repudiū permittere coactus fuerat. Dixit enim: Ad duritiam cordis vestri permisit vobis dimittere vxores vestras, hoc est, ob cõtumaciam vestram animique peruenaciam. Ab initio autè non fuit sic. Atque ad eundem modum ipse quoque eas, quæ matrimonij legem violant, eicere iussit: hoc autem nisi contingat, omnia alia vxorum vitia ferre præcepit, imò necessariū esse pronunciauit. Neque id quidem frustra & temerè. Nam cætera quidem vitia vnumquemque eorum qui matrimonij lege copulantur minimè intuentur: adulteriū ad ipsa matrimonij pacta tendit, ac filiorum nobilitatem contumelia afficit, & cognationes lacerat, ac denique humanam omnem vitam pessundat & euertit.

Isidoro Diacono. 77.

Spiritualia futura esse in Resurrectione corpora duab⁹ his de causis à diuino Paulo dictum est: altera, quia leuia & ætherea, atque ab omni perpeffione & grauitate li-

γνώαι, ἔσθον. διέγνωσε γὰρ τῆς συνῆ-
ναι μὴ δυναμένης. οἱ γὰρ παροφθη-
κῶν αἰμάτων γενεῶν οὐκ ἂν γυ-
ναϊκῶν μισοῦσαν ἐφείκατο. οὐδ' οἱ
αὐτὸν τὸν νομοθέτην ἀελεῖν πολλάκις
φανερῶς ἐπιχειρήσας τῆ ἢ φανερῶς
ἢ δολοῖς ἀελεῖν. ἢ μοιχέας γεγά-
σθαι σκάνειν ἀπέχρηστο. τὸ οὐ μείζων
κακίον παροφθηκῶν, τὸ ἐλαττον συ-
νεχρήσθη μᾶλλον, ἢ διεχρήσθη. ὅτι
διέχθη ἀπλῶς κατασχέζομαι τῆς τῆ
παροφθῆσκῆς ἀφαιρέσεως, μάλιστα μὲν
δύλον, καὶ ἐκ τῆς τῆς παροφθῆσκῆς
αἰμάτων διεφάνθη. καὶ τῆς ἀλλοτριῆς
γὰ μοις διουρήσοντας, αὐτοὺς ἀφαιρή-
δου ἀπαῶσθαι, οὐκ ἦκουσεν δὲ καὶ ἐκ
τῆς λεγούσης οὐ γὰρ Χριστὸς δὲ οὐ
ἐπιφοιτήσας ταύτης αὐτῶ παροφθη-
κῆς τῆς πνεύματος, οὐ μόνον οὐκ
ἐμέμνητο τῆ Μωσῆ, ἀλλὰ καὶ ἡ παρ-
πολογίσαστο, τὸ ἐγκλημα εἰς ἐκείνης
τρέτας, δι' οὗς ἡ ἀναγκάσθη κακεί-
νος τὸ παρῆτον τῆ φύσει παρῆδῆν, καὶ
συγχρησῆσαι ἀπολύσαι τὴν συνῆνον,
ἔφη γὰρ, Μαυθῆς παρῆς τὴν σκληρο-
καρδίαν ὑμῶν ἐπέβρεψεν ὑμῖν ἀπολύ-
σαι τὰς γυναῖκας ὑμῶν, τὰ τέτι ἀφῆ
ἀπειθῆς ὑμῶν καὶ ἀνάγκη. ἐξ ἀρχῆς
δὲ φησι οὐκ ἐγενετο οὕτως, εἰς τὸν τῆ
γαμῶν μὲν θεσμῶν παροφθηκῆς, καὶ
αὐτὸς ἐκβάλλειν ἐκέλευσε, τούτῳ δὲ μὴ
συμβαίνει τὸς πάντα τὰ ἀλλὰ ἐλαττώ-
ματα τῆς γυναικῶν φέρῃ παρῆς ταῖς
μᾶλλον δ' ἀναγκῆς εἶναι ἀπεφύλαστο,
ἐκ ἀπλῶς ἔδδ εἰκῆ εἰς ἕκαστον μὲν γὰρ
τῆ νόμῳ γὰ μὴ συνιόντων, τὰ ἀλλὰ ἀ-
μαρτήματα οὐ βλέπει, ἢ δὲ μοιχέας εἰς
ταῖς τοῦ γάμου συνήκας ὄρα, καὶ τῆ
παρῆδων καθυβείῃ εὐγένειαν, καὶ ταῖς
συνῆκῆς ἀφαιρέσει, καὶ πάντα τὸν βίον
ἀνατρέπει τὸν ἀνθρώπινον.

Isidoro Diacono. 77.

Πνευματικὰ ἔσθαι τὰ σώματα ἐν
τῆ ἀναστάσει, ἔφησεν ὁ θεαπέσιος Παῦ-
λος, ἀφῆ δὲ ταῦτα, ἀφῆ τε τὸ κα-
θα, καὶ ἀγγέλια, καὶ πάντες κρείττονα
πάντες